

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Valašské muzeum v přírodě v Rožnově pod Radhoštěm, státní příspěvková organizace**, se sídlem Palackého 147, Rožnov pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2015, č. j. 62 Af 71/2014 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2013, č. j. ÚOHS-S270/2013/VZ-18654/2013/512/JHI, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, neboť „[...] *nedodržel ustanovení § 21 citovaného zákona, když plnění vymezené v čl. IV. 3, v etapě č. 2, čl. XI. a XII. smlouvy o dílo uzavřené na veřejnou zakázku „Realizace stálé expozice v Sušáku“ zadal v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v ustanovení § 23 odst. 6 citovaného zákona, přičemž výše uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a s vybraným uchazečem - TOMOLA CZ, s.r.o., IČO 25850709, Černov 47, 394 03 Černov - uzavřel dne 30. 5. 2008 smlouvu na plnění této veřejné zakázky.*“ Za uvedený správní delikt žalovaný uložil žalobkyni pokutu ve výši 50.000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách a konstatoval, že zadavatel může zadat veřejnou zakázku na služby v jednacím řízení bez uveřejnění, jestliže tuto zakázku zadává v návaznosti na soutěž o návrh, podle jejichž pravidel musí být veřejná zakázka zadána vybranému účastníkovi nebo jednomu z vybraných účastníků této soutěže. Přitom spojení „v návaznosti na soutěž“ je nutné vykládat restriktivně a splnění důvodů k zadání zakázky formou jedacího řízení bez uveřejnění musí prokázat zadavatel. Uvedené tvrzení žalovaný podpořil odkazem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. září 2004 ve věci C-385/02, Komise proti Itálii. Ustanovení § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách umožňuje, aby zadavatel oslovil pro zadání veřejné zakázky na služby vybraného účastníka soutěže, jestliže plnění plynoucí z této veřejné zakázky dotváří vítězný návrh. Žalovaný podotkl, že formou jedacího řízení lze podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách zadávat toliko veřejné zakázky na služby, nikoliv dodávky nebo stavební práce. Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nemají všechny části plnění smlouvy o dílo při realizaci stále expozice takový charakter, aby vyžadovaly realizaci právě vítězem soutěže o návrh. Připustil, že všechny položky uvedené v rámci etapy č. 1 a položky uvedené v čl. VI, XIII a XVIII etapy č. 2 mohou být splněny s pomocí produktů, které je třeba dotvořit na základě vítězného návrhu. Stejnou povahu však nemají položky uvedené v čl. VIII., IX., XI. a XII. Uvedl, že obsahem čl. VIII. bylo dodání pulpitu, stolku pod PC, pracovního stolu a stohovatelných židlí. Kromě pulpitu přitom uvedené předměty představují běžné technické zázemí, které mohl dodat kterýkoliv výrobce či dodavatel nábytku. Ke stejnému závěru žalovaný dospěl také v případě plnění uvedených v čl. IX. Dodávky uvedených položek proto nebylo možné poptávat prostřednictvím jedacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný uvedl, že při aplikaci naposledy uvedeného ustanovení zadavatel nemůže vyzvat vítěze soutěže o návrh k poskytnutí dodávky, ale toliko služby, a to navíc takové, při níž rozvíjí myšlenku, jejíž základ předložil v soutěžním návrhu. V této části rozhodnutí žalovaný uzavřel, že žalobkyně byla povinna zadat veřejnou zakázku na nábytek specifikovaný v čl. VIII. a IX., vyjma pulpitu, formou odpovídající hodnotě plnění, tj. 277.200 Kč bez DPH. S největší pravděpodobností by se jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu a žalobkyně by proto byla povinna postupovat v souladu se zásadami uvedenými v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Závažnější závěry žalovaný dovodil ve vztahu k plnění podle čl. XI. a XII., tj. „*technické vybavení expozice*“ a „*technologie pro bezdrátového audioprůvodce expozicí - GuidePort 4 jazykové mutace*“ v celkové hodnotě 3.656.138 Kč bez DPH. V obou případech se podle žalovaného jednalo o elektroniku, která je běžně k dostání, a proto žalobkyně nemohla postupovat podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách. Podle charakteru dodávek mohla postupovat prostřednictvím otevřeného řízení, užšího řízení nebo zjednodušeného podlimitního řízení. Žalobkyně ovšem vyzvala k poskytnutí předmětných dodávek pouze autora vítězného návrhu, a tím omezila soutěž, jakož i výběr nejvhodnější nabídky. Co se týká vzájemné kompatibility průvodcovského systému s dodanou elektronikou, stačilo, aby žalobkyně na základě vítězného návrhu vymezila parametry dodávky elektroniky.

Při stanovení výše pokuty žalovaný přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně ve vymezeném rozsahu vyloučila jakoukoliv soutěž, což představuje závažné porušení zákona. Nelze přitom vyloučit, že kdyby žalobkyně postupovala v souladu se zákonem, mohla obdržet výhodnější nabídky. Jednání žalobkyně se přitom jeví jako nedbalostní,

pokračování

nikoliv primárně účelové. Žádné další přitěžující ani polehčující okolnosti žalovaný neshledal, a proto žalobkyni uložil pokutu ve výši 50.000 Kč.

Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014, č. j. ÚOHS-R339/2013/VZ-13781/2014/310/BRy, zamítl rozklad a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že námitky žalobkyně nepřinesly novou právní argumentaci, přičemž předseda stěžovatele se s argumentací uvedenou v prvoinstančním rozhodnutí zcela ztotožnil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 62 Af 71/2014 - 65, zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku soud shrnul, že podstatou posuzovaného sporu je otázka, zda žalobkyně mohla poptávat v jednacím řízení bez uveřejnění v návaznosti na dřívější soutěž o návrh na komponenty pro bezdrátového audioprůvodce expozic v celkové hodnotě 3.338.098 Kč, a to společně se zbylým plněním odpovídajícím vítěznému návrhu. Krajský soud poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. září 2004, ve věci C-385/02, Komise proti Itálii, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102, a uvedl, že méně formalizovaný způsob zadávání veřejné zakázky podle § 23 zákona o veřejných zakázkách lze uplatňovat pouze za splnění restriktivně interpretovaných podmínek. Nadto důkazní břemeno ohledně splnění těchto podmínek nese zadavatel. Krajský soud rovněž zmínil rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 14. října 2004 ve věci C-340/02, Komise proti Francii, a konstatoval, že výjimka z povinnosti zveřejnit vyhlášení zakázky je možná pouze za předpokladu, že zadávaná zakázka následuje po veřejné soutěži a musí být zadána úspěšnému zájemci, nebo jednomu z úspěšných zájemců. To znamená, že mezi veřejnou soutěží na určitý výkon a navazující zakázkou musí být zachován přímý funkční vztah. Krajský soud uvedl, že podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách musí být pro použití jednacím řízení bez uveřejnění splněny tři podmínky. Musí se jednat o veřejnou zakázku na služby, k jejímu zadávání dochází v návaznosti na soutěž o návrh a již v soutěži o návrh bylo stanoveno pravidlo, podle něhož musí být navazující veřejná zakázka zadána vybranému účastníkovi, nebo jednomu z vybraných účastníků této soutěže. K první z uvedených podmínek krajský soud poznamenal, že veřejná zakázka na služby je specifikována v § 10 zákona o veřejných zakázkách. O veřejnou zakázku na služby se podle tohoto ustanovení jedná tehdy, pokud nejde o veřejnou zakázku na dodávky nebo stavební práce. Přitom veřejnou zakázkou na služby je rovněž veřejná zakázka, jejímž předmětem je kromě poskytnutí služeb rovněž poskytnutí dodávky podle § 8 zákona o veřejných zakázkách, pokud předpokládaná hodnota poskytovaných služeb je vyšší než předpokládaná hodnota poskytované dodávky. Krajský soud připomněl, že podle žalovaného v posuzované věci nebyla splněna již tato první podmínka pro zadání veřejné zakázky bez uveřejnění, neboť žalobkyně nepoptávala služby, ale dodávky oddělitelné od ostatního plnění. Žalovaný podle krajského soudu vyšel z názoru, že tyto dodávky může zajistit kterýkoliv dodavatel v oblasti obchodu s elektronikou, a že jsou tedy od zbylého plnění oddělitelné. To ovšem znamená, že podstatou argumentace žalovaného není názor, že plnění jako celek není službou, nýbrž že plnění uvedené pod položkami XI. a XII. představuje oddělitelnou, samostatnou dodávku. Pokud by uvedené plnění bylo součástí celkového plnění, neporušovalo by pravidla plynoucí z § 10 odst. 1 a § 10 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť by nepřesahovalo polovinu částky za celé plnění. Podle krajského soudu proto bylo nutné posoudit, zda plnění uvedené pod položkami XI. a XII. bylo součástí celkového plnění zadávaného v návaznosti na vítězný návrh a zda již v

soutěži o návrh bylo důvodně stanoveno pravidlo, podle něhož musí být navazující veřejná zakázka zahrnující plnění podle položek XI. a XII. zadána vybranému účastníkovi soutěže.

Krajský soud připustil, že předmětné plnění obecně lze pořídit i samostatně a následně toliko propojit, avšak žalovaný opomenul konkrétní argumentaci žalobkyně, že v daném případě tomu tak nebylo, neboť komponenty dodané od různých dodavatelů nemohly fungovat bez použití specializovaného licencovaného software a hardware, což bylo doloženo i vyjádřením společnosti PANTER spol. s r. o. Žalovaný tedy ignoroval argumentaci žalobkyně, kterou usilovala vysvětlit, že mezi návrhem na realizaci expozice a dodávkou elektroniky existuje přímý funkční vztah. Tuto argumentaci nadto žalovaný znal již z prvostupňového řízení a nevypořádal ji ani v prvoinstančním rozhodnutí. Bez posouzení této otázky však nemohlo napadené rozhodnutí obstát. Vzhledem k těmto skutečnostem krajský soud zavázal žalovaného, aby v dalším řízení posoudil námitku žalobce, že bylo třeba i plnění podle čl. XI. a XII. zadávat jako součást veřejné zakázky navazující na soutěž o návrhu jako celku.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní shodně s krajským soudem vymezil tři kumulativní podmínky nezbytné k zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť tyto podmínky vyplývají ze zákona i z judikatury Soudního dvora Evropské unie. Stěžovatel však namítl, že v posuzované věci nebyla splněna hned první podmínka pro zadání veřejné zakázky předmětnou formou, a proto již nebylo na místě zkoumat další podmínky. Závěr krajského soudu, že předseda stěžovatele měl posoudit naplnění dalších podmínek řízení, tedy odporuje zásadě procesní ekonomie. V této části je navíc napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť v něm není uvedena žádná konkrétní úvaha. Stěžovatel se vymezil proti tvrzení krajského soudu, že pochybil, neboť ignoroval argumentaci žalobkyně o použití systému GuidePort, tvořeného dvěma technologickými částmi s využitím speciálního software i hardware, které jsou autorsky chráněné. Žalobkyně podle stěžovatele nerozporovala závěr, že průvodcovský systém GuidePort nemusí být dodán pouze vítězným uchazečem, neboť uvedla, že *„[s]ystém (GuidePort) lze sestavit ze zakoupených komponentů od různých dodavatelů, ale nemohl by fungovat bez oživení autorizovaným pracovníkem společnosti Sennheiser a zejména bez použití licencovaného software.“* Stěžovatel proto odmítl závěr krajského soudu, že žalobkyně v tomto směru přednesla věcnou a konkrétní argumentaci, kterou bylo třeba vypořádat. Stěžovatel odmítl, že by podstatou posuzované věci byla otázka, proč bylo třeba zadávat předmětné plnění jako součást veřejné zakázky navazující na soutěž o návrh jako celek. Z takto vymezené otázky vyplývá, že stěžovatel má hledat důvody, proč byla žalobkyně oprávněna postupovat tak, jak postupovala. Předmětná otázka by však měla znít, zda byly splněny zákonné podmínky, aby plnění uvedené pod položkami XI. a XII. mohlo být zadáno vítěznému uchazeči v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách. Uvedenou otázkou se stěžovatel podle vlastního názoru zabýval dostatečně. Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele vnitřně rozporný, neboť krajský soud na jednu stranu uvedl, že žalobkyně věcně a konkrétně argumentovala nezbytností zadat plnění uvedené pod položkami XI. a XII. formou jedacího řízení bez uveřejnění, na druhou stranu však učinil závěr, že splnění podmínek podle § 23 odst. 6 zákona o

pokračování

veřejných zakázkách musí zadavatel nejen tvrdit, ale i prokázat. Přitom samotnou argumentací žalobkyně nemohlo být prokázáno splnění stanovených podmínek. Pokud tedy krajský soud uvedl, že ze strany stěžovatele došlo k pochybení, aniž by se zabýval otázkou, zda argumentace žalobkyně byla způsobila prokázat jeho tvrzení ohledně naplnění podmínek podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost. Stěžovateli v této souvislosti není jasné, jakým právním názorem by se měl v dalším řízení řídit. Krajský soud podle stěžovatele ani nevysvětlil, jakého pochybení se dopustil a zda šlo o pochybení procesního či jiného charakteru, respektive, zda je důvodem pro zrušení rozhodnutí předsedy stěžovatele. Takový postup ovšem neodpovídá soudnímu řádu správnímu. Stěžovatel upozornil, že závěry krajského soudu mohou zasáhnout v současnosti obecně uznávaný závěr, že zadavatel je povinen splnění podmínek k zadání veřejné zakázky formou jednacího řízení bez uveřejnění nejen tvrdit, ale prokázat. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem stěžovatel dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť je jen těžko čitelný a uchopitelný. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně vyjádřila nesouhlas se závěry stěžovatele a přisvědčila rozsudku krajského soudu. Uvedla, že systém GuidePort není pouze licencovaný software, ale licencovaný systém, přičemž žádný zadavatel od vlastníka licence neobdrží seznam komponentů systému, aby zadal jejich nákup prostřednictvím veřejné soutěže. Vzhledem k těmto skutečnostem žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že rozsudek krajského soudu je obtížně čitelný a uchopitelný; uvedený nedostatek však není natolik intenzivní, aby založil jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Napadený rozsudek obsahuje vzájemně navazující argumentační linii, přičemž krajský soud stěžovateli vysvětlil, v čem spočívá jeho pochybení a jak má postupovat v dalším řízení, aby se tohoto pochybení vyvaroval. Z odůvodnění rozsudku je přitom zřejmé, že předseda stěžovatele zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností, tedy procesním pochybením, které však může mít výrazné hmotněprávní důsledky.

Předně je třeba konstatovat, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nikterak nevybočil z dosavadní výkladové praxe § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách. Vymezil tři základní podmínky, které musí být naplněny, aby zadavatel mohl postupovat formou jednacího řízení bez uveřejnění, přičemž konstatoval, že důkazní břemeno ohledně naplnění uvedených podmínek leží na zadavateli. Krajský soud zkoumal, jakým způsobem předseda stěžovatele posuzoval naplnění jednotlivých podmínek, přičemž

vyvrátil závěr, že žalobkyně nenaplnila hned první podmínku, to znamená, že plnění poptávané prostřednictvím předmětné veřejné zakázky nelze považovat za službu. Stěžovatel totiž podle krajského soudu v odůvodnění rozhodnutí nevyvrátil, že poptávané plnění jako celek není službou, když jen uvedl, že plnění pod položkami čl. XI. a XII. je od ostatního oddělitelné. Krajský soud tedy podle Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že argumentace stěžovatele ve skutečnosti nesměřovala k posouzení první, ale druhé ze stanovených podmínek, to znamená, zda k zadání veřejné zakázky formou jednacího řízení bez uveřejnění došlo v návaznosti na soutěž o návrh. Nadto krajský soud dodal, že ve smyslu § 10 odst. 1 a § 10 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách bylo možné poptávané plnění považovat za službu, neboť dodávka položek podle čl. XI. a XII. dosáhla méně než poloviční hodnoty celého plnění. Podle Nejvyššího správního soudu proto není pravda, že se krajský soud nevyjádřil k naplnění první ze stanovených podmínek, popřípadě, že by posuzoval, respektive vyžadoval posouzení druhé z kumulativně stanovených podmínek v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Krajský soud následně posoudil, zda se předseda stěžovatele přezkoumatelným způsobem vypořádal s argumentací žalobkyně ohledně naplnění druhé podmínky pro zadání veřejné zakázky formou jednacího řízení bez uveřejnění. Přitom dospěl k závěru, že předseda stěžovatele opomněl konkrétní žalobní námitku, podle které bylo v posuzované věci nutné použít systém GuidePort, který vyžaduje speciální software i hardware, a rozhodnutí předsedy stěžovatele proto zrušil pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Podstata argumentace, kterou žalobkyně vznesla v rozkladu, směřuje k otázce naplnění sporné, druhé podmínky pro zadání veřejné zakázky podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách, to znamená, že v posuzované věci bylo nezbytné pořídit systém GuidePort složený ze specifických součástí, které nelze zakoupit v obchodní síti České ani Slovenské republiky. Předseda stěžovatele nemohl uvedenou argumentaci ignorovat jen proto, že je podle jeho názoru v rozporu s jinou argumentací uvedenou v rozkladu. Krajský soud v této souvislosti nehodnotil, jestli lze předmětnou argumentaci považovat za důvodnou, toliko konstatoval, že se k ní předseda stěžovatele nevyjádřil, a proto své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Pokud se předseda stěžovatele domníval, že předmětnou námitku vyvrací rozpor s jiným tvrzením žalobkyně, které uvedla v rozkladu, měl to ve svém rozhodnutí uvést. Stejně tak měl postupovat, pokud se domníval, že uvedená námitka není podpořena důkazy, popřípadě, že se jedná o vyvrácené, nebo nevěrohodné důkazy. Teprve poté by bylo možné uvedenou úvahu přezkoumat v soudním řízení správním. Krajský soud ostatně nebyl oprávněn spekulovat, proč se předseda stěžovatele k námitce nevyjádřil, a stěžovatel není oprávněn nahrazovat nedostatky svého rozhodnutí v kasační stížnosti. Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s námitkou, že napadený rozsudek trpí vnitřními rozpory, neboť krajský soud na jedné straně konstatoval, že naplnění podmínek podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách musí prokázat zadavatel, avšak na druhé straně vytkl stěžovateli, že nevypořádal tvrzení žalobkyně. Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobkyně na podporu své námitky předložila vyjádření společnosti PANTER, spol. s r. o. ze dne 10. 10. 2013, které v rozkladu výslovně označila jako důkaz. Je tedy zřejmé, že se pokusila ve vztahu ke konkrétní uvedené námitce unést břemeno tvrzení i důkazní. Žalobou napadené rozhodnutí však neobsahuje odpověď na otázku, zda se jí to podařilo. Za takové situace krajský soud nebyl povinen řešit uvedenou otázku na místo předsedy stěžovatele, nikterak proto neposuzoval, zda žalobkyně unesla důkazní břemeno, a v tomto ohledu nemohl založit rozpory uvnitř odůvodnění svého rozsudku.

pokračování

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně formuloval otázku, kterou by se měl stěžovatel zabývat v dalším řízení. V kontextu napadeného rozsudku je zřejmé, že uvedenou otázku je třeba interpretovat tak, jak to ostatně činí i stěžovatel. To znamená, zda žalobkyně prokázala splnění zákonných podmínek k tomu, aby plnění uvedené pod položkami XI. a XII. mohlo být zadáno vítěznému uchazeči v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalobkyně v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nepožadovala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu